

resor Alla vet att det kryllar av barer, brasserier, bistron och kaféer i Paris. Men alla vet inte vilka man ska välja. Correns reporter guidar till **tre klassiker** i vårens Paris.

Möt våren på kafé i Paris

Våren är som härligast i Paris. Corren tipsar om några favoriter bland kaféer och barer: Les Deux Moulins, Café de Flore och Le Vieux Chêne.

BILD: DIGITAL STOCK

Här jobbade Amelie från Montmartre

Vi var många som blev oroliga för fem år sedan när Les Deux Moulins skulle säljas. Hemska rykten spreds. Vi fick höra att den klassiska 50-talsbistron skulle göras om till en asiatisk restaurang, en designbutik, ett snabbköp, ja till och med till en tatuierarbod.

Den dåvarande ägaren tvingades vid flera tillfällen dementera allt som sades. Han bedyrade om och om igen att Les Deux Moulins själv skulle bevaras, även efter försäljningen.

Väl medvetna om att det ofta är pengar som till svyende och sidst avgör, fortsatte vi att oro oss. En tatuierarbod! Ett snabbköp! Här! Aldrig!

Nu kan vi se att säljaren höll sitt ord. De nya ägarna har bevarat såväl inredningen som själen. De senapsgula taklisterna är kvar, spegelväggarna, den långa bardisken och de röda ytterväggarna likaså. Och vid närmare eftertanke så vore allt annat ett gigantiskt tjänstefel. Bistron var och är trots allt världsberömd. Det var ju här den femfaldigt Oscarsnominerade filmen "Amelie från Montmartre" spelades in år 2001. Sådan gratisreklam renoverar man inte bort, nej den utnyttjar

man till fulla. Så hänger till exempel en stor filmaffisch med en leende Amelie på spegelväggen längst in i lokalen. Och i baren bland flaskor och glas står ytterligare några inramade affischer. Att servitrisen den här dagen har visat likheter med Amelie antar jag ändå vara en slump.

Les Deux Moulins ligger på gatan Rue Lepic mitt bland Montmartres kullar, i samma kvarter som turistmagneterna Sacré Coeur och Moulin Rouge. Bistron har inte uppnått riktigt samma dragningskraft på turister som dessa institutioner, men för några år sedan var det nära. Stammisar hördes sucka allt högre över Amelie-turismen, men höll sig ändå kvar. Kärleken till den lilla bistron var alltför stor.

I dag är Les Deux Moulins inte lika översvämmad av Amelie-turister, nu är det återigen främst kvarterets egna invånare som hänger i baren och åter vid de ibland ganska vingliga borden.

Varför Les Deux Moulins?

För att det är en trevlig kvartersbistro mitt i Montmartre och för att det alltid är kul att befinna sig i en välkänd filmmiljö. Tyvärr är priserna drabbade av Amelie-effekten. En lunch kostar ungefär 100 kronor, exklusive dricka. Det finns billigare ställen här omkring. **Var:** 15 rue Lepic, **Métro:** Blanche

Hit kommer hantverkarna som behöver en paus i arbetsdagen, kulturarbetarna som söker inspiration, affärsmännen och kvinnorna som lunchar med sin laptop i knät, studenterna som diskuterar nästa tenta och – förstås – turisterna som flanerar runt i Montmartre.

Den här torsdagseftermiddagen är det trångt och Amelie-look-aliken hastar runt i lokalen. Hon skulle kunna störa sig på deras överdrivet korrekta sätt, men det är roligare att låta bli och i stället låta sig omfamnas av Café Flores anrika atmosfär; att dricka kaffe och drömma sig tillbaka till det Saint-Germain-des-Prés som en gång var när litterära storheter som Hemingway, Marcel Proust, Jean-Paul Sartre, Simone de Beauvoir och vår egen Slas gjorde området till sitt eget. De hade sin egen gyllene triangel, där hören bestod av Brasserie Lipp, Café les Deux-Magots och Café de Flore. Alla ställen finns kvar i dag. Café de Flore det minst turistiga.

Det är märkligt att sitta här just efter att ha sett filmen. Det mesta är sig likt, ändå är allt helt annorlunda. Filmens nägot tillskrivade personligheter lyser med sin frånvaro. Det gör också filmens drömlika och mättade ljus och färger när eftermiddagens sol obarmhärtigt lyser upp lokalen. Tobaksdisken där filmens hypokondriska Georgette stod och snorade är också borta. I övrigt är interiören densamma. Man sitter på samma stolar, tittar på sig själv i samma spegelväggar och går på samma toalett som filmens udda karaktärer.

Den känslan, serverad med en god kopp kaffe, är svärlagen.

Kulturelitens stamhak

Café de Flore i stadsdelen Saint-Germain-des-Prés. Kyparna är oklanderligt upklädda i svart väst, vit skjorta och fluga. Raka i ryggen närapå svävar de fram i lokalen väl medvetna om ställets tunga historia. Man skulle kunna störa sig på deras överdrivet korrekta sätt, men det är roligare att låta bli och i stället låta sig omfamnas av Café Flores anrika atmosfär; att dricka kaffe och drömma sig tillbaka till det Saint-Germain-des-Prés som en gång var när litterära storheter som Hemingway, Marcel Proust, Jean-Paul Sartre, Simone de Beauvoir och vår egen Slas gjorde området till sitt eget. De hade sin egen gyllene triangel, där hören bestod av Brasserie Lipp, Café les Deux-Magots och Café de Flore. Alla ställen finns kvar i dag. Café de Flore det minst turistiga.

På förmiddagarna är det främst folk från kvarteret som slinker in för en kopp kaffe eller ett glas vin. Då är Café de Flore nästan som vilket Pariskafé som helst. Men det är på eftermiddagarna och kvällarna, när sorlet ligger som ett kompakt tak över de röda sofforna och de mörkbruna borden, som Café de Flore är som trevligast. Då

ska man slå sig ner med en dubbel espresso, sedan ska man sitta kvar länge och spana på folk – på de fina damerna och herrarna, de förälskade paren, piercade ungdomarna, svarta konstnärerna och storögda turisterna. Att titta på människor blir aldrig roligare än på Café de Flores rökiga nedervåning. Men det var på den i dag rökfria övervåningen som kultureliten hängde på 1950-talet. Det var här Jean-Paul Sartre diskuterade existensialism med sin hustru Simone de Beauvoir och Miles Davis blev förälskad i vissångerskan Juliette Greco. Kaffet blir allt lite godare när man tänker på det.

Varför Café de Flore?

För atmosfären i den stora lokalen, för att det är Paris bästa ställe om man vill glo på folk (det sägs att övergångsstället utanför den inglasade terrassen är det mest kändiståta i Paris) och för det goda kaffet. **Var:** 172 Boulevard Saint-Germain. **Métro:** St-Germain-des-Prés.

Bland rebeller och delikatesser

Förälskelsen börjar redan ute på rue Mouffetard, en av Paris äldsta bygator. Det är tidigt på förmiddagen när delikatessbutikerna slår upp sina jalousier och bullar upp med ost, kött och vin. Varorna svämmar över ut på gatan. På Place de la Contrescarpe i gatans ena ände öppnar samtidigt stans bästa frukt- och grönsaksmarknad. Kaféer, restauranger och barer serverar frukost inomhus och på gatan.

Paris kallas som bekant de hundra byarna stad, och Rue Mouffetard är utan tvekan en av dessa byar. Den snäva backiga gatan skänker mer Parisänsla än någon annan gatstump i stan. Från morgon till natt.

På nummer 69 ligger baren Le Vieux Chêne. Den något rangliga trädörren öppnar inte förrän fyra på eftermiddagen, så det är ingen idé att hoppas på frukost eller lunch. Le Vieux Chêne tillhör natten.

Inredningen är mörk, man skulle kunna säga att den går i fyra nyanser av brunt. Roken ligger tät. Om man inte visste bättre skulle man kunna tro att man sitter på en pub på Irland innan rökförbudet infördes. Men så beställer

Varför Le Vieux Chêne?

För att baren har ett stort ölsortiment, för den sköna blandningen av parisare och turister och för att Le Vieux Chêne trots sin ålder aldrig går och lägger sig. Fredagar och lördagar stänger baren klockan 5 på morgonen. **Var:** 69 Rue Mouffetard. **Métro:** Place Monge.

killen i baren ett glas rött vin, och man är tillbaka i Paris.

Le Vieux Chêne, som förmodas vara Paris äldsta bar, har en brokig historia. I mitten av 1800-talet, i revolutionens sena efterdyningar, var stället ett tillhåll för stans rebeller. Det var här, runt de bruna träbänkarna, de gömde sig för att kunna smida sina planer utan att nås av lagens långa arm. På 1900-talet skiftade baren stil och klientel och förvandlades till en populär bal musette (folklig dansklubb där man dansar kind mot kind till dragspelsmusik).

I dag är det främst Quartier Latins studenter som trängs här. De häng-

er i baren, lyssnar på jazzbanden som uppträder här då och då och de dansar på det lilla dansgolvet. Men de gör det inte förrän efter midnatt. Det är då Le Vieux Chêne vaknar till liv.

På helger går sista gästen sällan hem förrän grönsaksmarknaden och delikatessbutikerna längre ner på rue Mouffetard gör sig redo att öppna igen.

Text och bild: PER JOHNSON/RESPRESS

Corren.se

Skriv in egna tips om Paris på corren.se. Här kan du också visa dina bilder och läsa om tidigare resmål i LördagSöndag.

SA RESER DU TILL PARIS

1 Ryanair flyger från Skavsta

åtta mil norr om Paris. Som vanligt med lågprisflyg går det att göra fynd. Den billigaste tur-och-retur-biljetten kostar några hundralappar. Men det finns också biljetter för flera tusen. Jämför därför alltid med de traditionella flygbolagen. Direktflyg går från Arlanda.

2 Paris finns också med i charterarrangörernas utbud

med sitt storstadsutbud. En långhelg för två på ett mellanklasshotell kostar från cirka 10 000 kronor.

HÅR KAN DU BO

1 Hôtel de France Quartier Latin, 108, rue Monge, telefon +33-1-470 719. Métro: Censier Daubenton. Ett enkelt men bra mellanklasshotell i utkanten av Quartier Latin, nära gatan rue Mouffetard. De enklaste dubbelrummen kostar strax över 700 kronor natten, de dyraste 1 000 kronor.

2 Hotel des Grands Hommes, 17 place de Panthéon, telefon+33-1-463 419 60, www.hotel-desgrands-hommes.com. Tjugus hotell i bra läge nära Panthéon. Här bor man ständsmässigt i rymliga rum, de flesta med balkong. Dubbelrum kostar från cirka 1 800 kronor natten.